

1. Forbedret arbejdsformidling.
2. Strammere vilkår for udbetaling af dagpenge.
3. Forøgelse af beskæftigelsesfremmende foranstaltninger.
4. Tilbud tidligt i ledighedsperioden.
5. Ungdomsgaranti.
6. Dagpenge under uddannelse.
7. Kvinders uddannelses- og erhvervsvalg.

Om baggrunden for beslutningsforslaget hedder det bl. a. i de ledsagende bemærkninger:

»Arbejdsløshedsdagpenge og andre former for kontant støtte fjerner de værste økonomiske konsekvenser af ledigheden for den enkelte arbejder. Men de mange milliarder bringer kun få i beskæftigelse. Der er tværtimod mangfoldige eksempler på, at ledige har måttet opgive arbejds- eller uddannelsesaktiviteter, fordi disse forhindrede dem i at »stå til rådighed for arbejdsmarkedet« og derfor var i strid med lovens forudsætning for udbetaling af dagpenge. Dette er udtryk for en passiv arbejdsmarkedspolitik.

Den arbejdsmarkedspolitiske indsats, som sigter mod at begrænse ledigheden, har sammenlignet hermed været beskedent. Trods de seneste års forskellige beskæftigelsesplaner er der i 1979 kun budgetteret med en udgift på ca. 1,7 mia kr. til arbejdsformidling, beskæftigelsesfremme m. v. Hertil skal lægges bevillinger til arbejdsmarkedssuddannelser, foranstaltninger for erhvervshæmmede, egnsudvikling m. v., som efter et groft skøn udgør ca. 1,5 mia kr. De samlede udgifter til det, der kan kaldes den aktive arbejdsmarkedspolitik, beløb sig således i 1979 til ca. 3,2 mia kr.

Opgørelser viser, at den passive arbejdsmarkedspolitik i 1979 har beslået ca. 80 pct. af bevillingerne og kun har levnet ca. 20 pct. til aktive foranstaltninger. Denne meget skæve fordeling må naturligvis ses i sammenhæng med konjunkturudviklingen, idet tilbageslaget i 70'erne automatisk har fået udgifterne til dagpenge og anden kontantstøtte til at stige kraftigt. Men fordelingen er samtidig et udtryk for manglende initiativer og utilstrækkelig tilpasning af arbejdsmarkedspolitikken.

En sammenligning med svensk arbejdsmarkedspolitik viser dette meget klart. I Sverige har man bevidst sigtet mod en omlægning fra kontantstøtte til aktive, beskæftigelsesfremmende foranstaltninger. Som et resultat af denne politik beslåede udgifterne til arbejdsløshedsforsikring i 1977-78 kun 11-12 pct. af den svenske arbejdsmarkedspolitiks samlede bevillinger. Vægtfordelingen mellem den aktive og den passive arbejdsmarkedspolitik er således stort set omvendt i Sverige og Danmark.